

Arrest

nr. 132 254 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 15 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 6 juni 2013.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 8 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 15 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 6 juni 2013.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 15 mei 2013, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen middel tegen deze beslissingen aanvoeren, zodat het beroep gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing onontvankelijk voorkomt.

De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Daar waar de verzoekende partijen met hun betoog in het kader van het eerste middel tot doel hebben een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In deze mate lijkt het eerste middel bijgevolg niet dienstig.

In hun tweede middel menen de verzoekende partijen dat zij omwille van hun jarenlange verblijf in België en hun integratie wel in buitengewone omstandigheden verkeren. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing uiteengezet wordt waarom de verwerende partij meent dat dit niet het geval is. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek zodoende blijken geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, maar dat dit niet tot zijn bevoegdheid behoort. In deze mate lijkt het tweede middel dan ook niet gegrond.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen aan dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Zij zetten uiteen dat het feit dat zij gedurende een periode van bijna zes jaar niet steeds over een wettige verblijfstitel beschikten, niets verandert aan het vergevorderd niveau van hun integratie. Ook geven zij aan dat de verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen van het dossier, dus met de volledige duur van het verblijf, ook het illegaal verblijf, de mate van integratie van het gezin en alle sociale bindingen met België, ook al zijn deze elementen tot stand gekomen tijdens het illegaal verblijf. De Raad wijst er echter op dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden wordt met de lengte van het verblijf, de integratie van de verzoekende partijen en hun banden met België. Er wordt in dit verband echter niet gesteld dat deze elementen niet werden aangenomen als buitengewone omstandigheden omdat ze in het kader van een illegaal verblijf zijn tot stand gekomen, maar slechts dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, maar wel het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, wordt zodoende geen onderscheid gemaakt al naargelang het karakter dat aan het verblijf toegeschreven wordt. Het derde middel lijkt dan ook feitelijke grondslag te missen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.*

Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 augustus 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 7 oktober 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 4 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat er rekening had moeten worden gehouden met de duur van de asielprocedure en de duur van de medische regularisatieprocedure, samen meer dan 4 jaar, daarenboven gaan de kinderen al langer dan 5 jaar hier naar school. Zij refereert naar de instructies (criteria van de regularisatie) die moesten blijven toegepast worden naar analogie. Zij stelt dan ook dat het vertrouwensbeginsel is geschonden. VwP verwijst naar de beschikking van de Raad en voor zoverre als nodig naar haar nota.”*

2.3.1 In de mate waarin de verzoekende partijen op 8 augustus 2014 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhalen en verder geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 4 augustus 2014, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van de in het verzoekschrift aangevoerde middelen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 4 augustus 2014 opgenomen grond.

2.3.2 Voor zover de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de staatssecretaris de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen de schending van het vertrouwensbeginsel slechts ter terechtzitting van 7 oktober 2014 naar voren hebben gebracht. De verzoekende partijen tonen verder niet aan dat voornoemde schending niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het voor het eerst ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk (RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET